

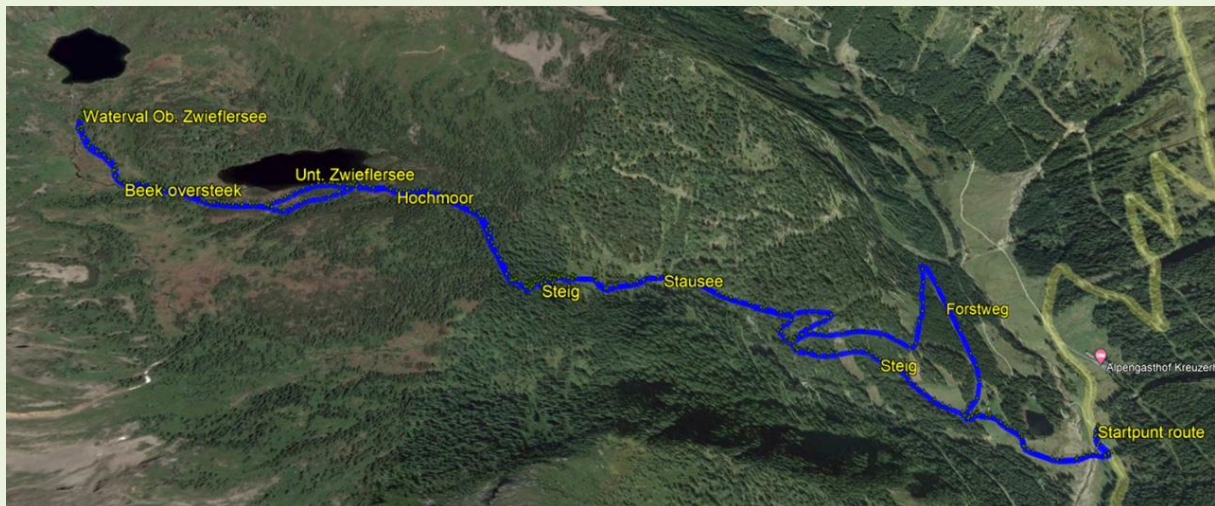
Rondwandeling Sölkpass Zwieflersee in de Steiermark

Sölkpass parkeerplaats Zwieflerseen – Steig – Stuw – Hochmoor – Unterer Zwieflersee – Waterval – Oberer Zwieflersee – Unterer Zwieflersee – Steig – Stuw – Forstweg afdaling – Sölkpass parkeerplaats Zwieflerseen

***** - 8 Km - 650 Hm - 5:15 uur

De Sölkpass? Nooit van gehoord? Dat kan. Deze bergpas over de Nedere Tauern in de Steiermark is bij weinigen bekend, maar een ontzettend mooi wandelgebied op korte afstand van de Schladminger Tauern in het Salzburgerland of vanuit het zuidelijke Salzburgerland distrikt Lungau. Wie van ongerepte natuur houdt en van een beetje avontuurlijk wandelen, moet echt eens deze wandeltocht naar de Zwieflerseen maken vanaf de Sölkpass.

We gaan twee schitterende bergmeren bezoeken in een hooggelegen bergdal met wilde beken, prachtige bergflora en unieke uitzichten op de omliggende bergtoppen. Hier komen maar heel weinig wandelaars en dat zie je aan de paadjes. Smal, vaak modderig, en je moet er niet tegenop zien dat de wandelschoenen mogelijk eens uit moeten om een beek over te kunnen steken.

Deze wandeltocht bevat een Steig in het onderste deel die we op de terugweg kunnen afwisselen met een afdaling via een brede maar langere route over een Forstweg. Hogerop volgt een tweede Steig die we heen en terug af moeten leggen. Beide zijn vooral heel smal en steil, maar nergens eng omdat ze over dicht beboste berghellingen gaan. Enige wat ze in de Alpen zo mooi 'Trittsicherheit' noemen, -in het Nederlands 'stapzekerheid(?)'-, heb je wel nodig.

De tocht begint met een gemoedelijk klim een Alm omhoog, daarna een steil pad op door dicht bosgebied. Na een vlakker gedeelte, deels moerassig, volgt dan een tweede stevige klim tot we het hooggelegen bergdal bereiken. Afhankelijk van de weersomstandigheden kan het daar ontzettend nat zijn voor we het eerste meer bereiken.

Op weg naar het nog iets hoger gelegen bergmeer blijft het behelpen met smalle natte paadjes, steken we meerdere stroompjes en een bredere beek over, en klimmen dan nog eens een korte steile helling omhoog langs een prachtige waterval tot aan het einddoel.

We beginnen aan de wandeldag vanaf de parkeerplaats Zwieflerseen. Vanuit Tamsweg Lungau is de Sölkpass vanaf het zuiden te bereiken via weg 96 over Seetal en Ranten naar Schöder. Daar wordt de pass aangegeven, een prachtige rit via het smalle asfaltweggetje. De parkeerplaats ligt rechts van de weg op 1340m hoogte net onder het Alpengasthof Kreuzerhütte. (Rij na de wandeling zeker ook even verder omhoog tot boven op de Sölkpass op 1790m!)

Komende vanuit het noorden uit de richting Schladming volg je de 320 naar Pruggern. Daar wordt de Sölkpass via Sankt Nicolai im Sölktaal aangegeven. Vanaf deze zijde omhoog is nog mooier dan vanaf het zuiden en gaat over het hoogste punt van de pas. Daal aan de andere zijde weer af tot de Kreuzerhütte, enkele meters verderop in de bocht naar links ligt links de parkeerplaats.

Navigatie: Kreuzerhütte, Erzherzog Johann Strasse, 8844 Schöder Oostenrijk (47.250690 - 14.080737)

We halen de wandeluitrusting uit de kofferbak, dan nog de wandelschoenen aan en zijn we klaar voor een bijzonder mooie dag in de bergen. Vanaf de parkeerplaats steken we over en dalen de asfaltweg 70m af tot aan een bosje waar we een handwijzer in de berm zien staan. Daar gaat het rechtsaf en dalen we af naar de wandelbrug over de Katschbach.

Aan de overzijde gaat het omhoog en stappen we verder op het karrenspoor dat daar links langs de berghelling omhoog gaat. Hier zijn overal rood/wit/rood markeringen te vinden op stenen en palen die we hier het beste aan kunnen houden. Als we verderop een bosgebied zien waar het karrenspoor aan langs loopt, slaan we rechtsaf een smal paadje in waar de rood/wit/rood markeringen op stenen zijn aangebracht.

Het paadje is een afkorting over de alpenweide naar de houten gebouwen die we dadelijk hogerop zien staan. We hadden ook het karrenspoor aan kunnen blijven houden maar die maakt een paar zeer lange lussen voor we bij de boerderij zijn.

Het gaat even flink omhoog, dan kruisen we het karrenspoor en klimmen verder over de Alm en gaan links van de houten hut langs tot we opnieuw op het karrenspoor staan. We volgen de weg naar links dat daarna weer met een scherpe bocht naar rechts draait. Als we de bocht uit zijn moeten we gelijk weer linksaf een smal paadje door het grasland hebben. De markeringen staan er weer op rotsblokken tussen het gras.

Op de terugweg dalen we vanaf het stuwkje af via de brede Forstweg en komen hier dan van rechts weer aanlopen.

En weer gaat het lekker omhoog over de alm, maar na een stukje klimmen komen we aan de bosrand en gaat het paadje het dichte bos in. Vanaf hier is er sprake van een Steig, het wordt behoorlijk steil, deels via een lang recht stuk omhoog maar ook regelmatig met haarspeldbochten omhoog de steile berghelling op. Het is goed te doen, maar er zijn een paar lastige plekjes waar we over rotsen moeten klimmen.

Als het even vlakker wordt komen we bij een open gebied dat we recht oversteken en daarna weer het bos in gaan. Het is steeds een afwisseling van boomwortelpad en stenige stukken, en ook hier zijn enkele lastige plekjes waarbij we een korte maar zeer steile helling op moeten zien te komen. De markeringen zijn overal heel duidelijk en laten er geen twijfel aan bestaan dat we nog op de juiste route zitten.

Dan is er nog een laatste lastige klim over slechts enkele meters waar we zelfs de handen even bij nodig hebben voor we op de brede Forstweg staan. Deze gaan we op de terugweg hier rechts aanhouden zodat we niet via deze Steig weer hoeven afdalen, maar nu slaan we linksaf en kunnen even een tijdje nagenoeg vlak lopen.

De rood/wit/rood markeringen langs het pad zijn op de rotsblokken naast de weg zo groot aangebracht dat ze van verre al te zien zijn, het is dan ook duidelijk dat we nog op het juiste wandeltraject zitten.

Al na een kort stukje wandelen over de brede weg komen we bij een hek die we passeren, daarna is er een lichtung in het bos waar we links een houten gebouwtje zien staan. Voor dit gebouwtje is een stuw in de wild stromende beek gemaakt en als we nog enkele meters doorlopen zien we ook rechts van het pad de overblijfselen van een oud houten bouwwerk.

Nog voor we deze laatste bereiken gaat er een smal paadje schuin links omlaag naar de beek waarop we afdalen tot aan het water en daar een gladde planken brug oversteken. (Let op, de brug kan glad zijn en is niet beveiligd met relingen). Vanaf de brug kijken we nog even

rustig rond naar de prachtige beek en het mooie dalletje voor we aan de overzijde het bos weer in trekken.

Het paadje door het bos is eenvoudig te volgen en gaat weer licht omhoog met veel boomwortels en modderige plekken. Als het even later weer opener wordt zien we een vlak stuk met vooral hoge grassen en struiken, dit is een moerassig gedeelte en vandaag bijzonder sappig onder de wandelschoenen. Hier is het pad niet overal heel duidelijk, maar de markeringen op palen en bomen laten ons zien welke richting we ongeveer aan moeten houden.

Achter deze moerasvlakte zien we een steile beboste berghelling waar we op af lopen, en zodra we weer het bos in gaan begint gelijk de tweede Steig waarmee we deze berg op gaan klimmen. Het gaat soms behoorlijk steil omhoog over het smalle rots en boomwortelpaadje, en met heel veel haarspeldbochten in het eerste deel.

Na lange tijd alsmaar omhoog gelopen te hebben buigt het paadje steeds meer naar rechts langs de berghelling en wordt het vlakker met rechts van het pad deels een steile afgrond. Eng wordt het niet ondanks de steilte, de berghelling is dichtbegroeid zodat we nooit ver kunnen vallen.

Na het vlakkere stuk van de Steig buigt het weer naar links en gaat het verder de berghelling op. Zo steil al in het eerste deel wordt het dan niet meer, maar het is nog steeds af te toe een stevige klim. En, vanaf de berg komt een beekje omlaag dat op veel plekken over het paadje omlaag stroomt zodat we regelmatig door het water lopen tenzij we wat stapstenen kunnen vinden. Hoge B of C schoenen die je toch voor een Steig altijd al nodig hebt zijn hier onmisbaar om het droog te kunnen houden.

Dan komen we eindelijk boven en volgen we het pad een schitterend hooggelegen dal in met rondom indrukwekkende bergtoppen die we nu steeds beter zien daar we boven de bomengrens uit zijn gekomen. Alleen nog grassen, heide en de altijd mooie Alpendennen om ons heen terwijl we dieper het dal inlopen over het moerassige pad.

Het is nog maar een kort stukje voor we de Unterer Zwiefelsersee in zicht krijgen en dan rechtsaf kunnen slaan naar het prachtige gras- en kiezelstrand. (Op de terugweg komen we via het paadje over het bergkammetje recht voor ons weer aanlopen). Na de lange klim kunnen we ons een korte pauze waarbij we van het uitzicht over het water en de rotspieken er omheen genieten. Even later komt het zonnetje ook een beetje doorpiepen wat het nog fraaiër maakt. Wat een bijzonder mooi stukje natuur hier boven!

Het weer is en blijft dreigend vandaag en we bespreken of we het aandurven om door te gaan en ook de Obererer Zwieflersee op te zoeken. We besluiten er voor te gaan maar mocht het weer nog slechter worden, dan zullen we voor onze veiligheid moeten kiezen en de tocht afbreken om zo snel mogelijk weer af te dalen.

We hebben hier twee opties om uit te kiezen. Terug naar het pad en dan rechts over het kammetje, of de rood/wit/rood markeringen langs de oever van de See aanhouden. Wij gaan voor de laatste en dat was achteraf een geweldig goede keuze. Niet omdat het een gemakkelijk pad is, verre van dat juist, maar wel door de schoonheid van de natuur hier aan de waterkant.

Eerst moeten we ons tussen dicht opeen staande struiken doorworstelen, daarna is het vooral geklauter over rotsblokken en door de hoge waterstand in het meer op de een of andere manier onze voeten droog zien te houden waar het waterpeil tot boven het 'pad' is gestegen. Van een 'pad' is eigenlijk geen sprake, we proberen gewoon zo goed als mogelijk is verder te komen en dit is nu juist het avontuurlijke waar wij dol op zijn. Het schiet niet op, maar leuk is het wel!

Het is geen lang stuk en als de rotsen wijken ligt er weer een drassig gebied voor ons. We houden het vage paadje schuin links aan en soppen door het hoge natte gras in de richting van de beboste berghelling bij het meer vandaan. Aan de rand van het bos sluiten we weer aan bij het hoofdpad en gaan er rechtsaf. Op de terugweg gaan we hier rechtdoor en slaan zo het gedeelte langs de oever over.

Weer op het rood/wit/rood gemarkeerde pad verwachten we dat de ondergrond wel weer beter zal gaan worden, maar nee dus. Slechts over enkele korte stukjes gaat het prima, maar steeds opnieuw wordt het weer zeer smal, moeten we tussen natte Alpendennen door en is het vooral weer veel modder en waterplassen waar we soms gebruik kunnen maken de rotsblokken als stapstenen. Maar wat is het hier ontzettend mooi!

We volgen in grote lijnen de prachtige wilde beek die vanuit het bovenste meer komt en in de zojuist bezochte See uitmond. Op een wat droger gedeelte volgt nog een splitsing, daar houden we de route naar de Oberer Zwieflersee aan waarna het pad iets naar rechts buigt en we even later bij de oever van de beek staan.

Dit is een doorwaadbare plaats en hier moeten we het water oversteken. Doorgaans zal dit lukken door gebruik te maken van de stapstenen, maar het water staat vandaag zo hoog dat we dit zonder natte voeten te krijgen niet zullen redden. We verkennen eerst mogelijkheden stroomopwaarts en zoeken naar een betere oversteekplaats, maar tevergeefs, en keren dan maar weer hier terug met als enige optie dan toch maar de wandelschoenen uit te trekken.

Aan de overzijde proberen we zo goed mogelijk de koud geworden voeten af te drogen met de kleine handdoekjes die we altijd bij ons hebben en trekken de vochtige wandelsokken en schoenen weer aan om de tocht te vervolgen. Er volgt weer een ontzettend mooi stukje, deze keer slechts licht omhoog gaand. Omdat we nu hogerop langs de berghelling trekken is het pad ook veel droger, maar gaat het nog wel veel over rotsblokken en stenen.

Het paadje draait wat meer naar rechts en gaat dan weer steiler omhoog als we daarna vlak langs de beek verder klimmen. Al snel is dan ook de fraaie waterval zichtbaar waarmee de beek vanuit de Oberer Zwieflersee overloopt.

Als we dicht onder de waterval zijn aangekomen zien we het pad daarna naar rechts een laatste steile berghelling oplopen via een reeks haarspeldbochten. De laatste zware klim om bij de hogerop gelegen See te komen.

Het is de hele dag al dreigend in de lucht en net als we hier zijn wordt het wel heel erg donker en mistig achter de bergtoppen. We besluiten hier onderaan de waterval eerst maar even snel te lunchen zodat we het nog even aan kunnen zien voor wat betreft de ontwikkelingen boven ons. In dichte mist of met een stortbui, zeker als het ook nog gaat onweren, gaan wij die steile helling niet meer omhoog.

Tijdens de lunch bij de fraaie waterval verdwijnen de bergtoppen al volledig in de wolken. Bedenkend dat het zelfs onder goede omstandigheden nog een lange moeizame weg terug omlaag wordt en omdat we onzeker zijn over wat er dadelijk nog aan onheil aan zou kunnen komen, kunnen we niet anders dan de tocht afbreken. Helaas, de Oberer Zwieflersee is nu zo dichtbij, maar we kiezen voor onze veiligheid en gaan geen onnodige risico's nemen.

We trekken de regenjassen maar weer aan, beschermen de rugzakken met een regenhoes, en beginnen aan de afdaling met voor ons dat schitterende uitzicht op het dal waar de beek doorheen kronkelt.

Het duurt niet lang voor we andermaal bij de oversteekplaats staan. Wederom mogen de wandelschoenen uit en waden we op de blote voeten door het koude water om aan de overzijde de inmiddels natte wandelsokken weer moeizaam aan te trekken.

Gelukkig regent het in het dal nog slechts licht, mogelijk dat de hoge pieken rondom ons vooralsnog tegen het ergste beschermen, maar we stappen zo stevig mogelijk door op weg naar de Unterer Zwieflersee. Voor zover dat veilig gaat op het avontuurlijke paadje.

Terug ter hoogte van het meer houden we op de splitsing waar we van links vanaf de waterkant zijn gekomen nu rechtdoor aan. Daar volgt andermaal een drassig stukje in het hoge gras waar de markeringen slecht te volgen zijn. Zodra het kan houden we schuin links aan naar de kleine beboste bergrug en als we die eenmaal hebben bereikt vinden we iets hogerop weer een goed wandelpad.

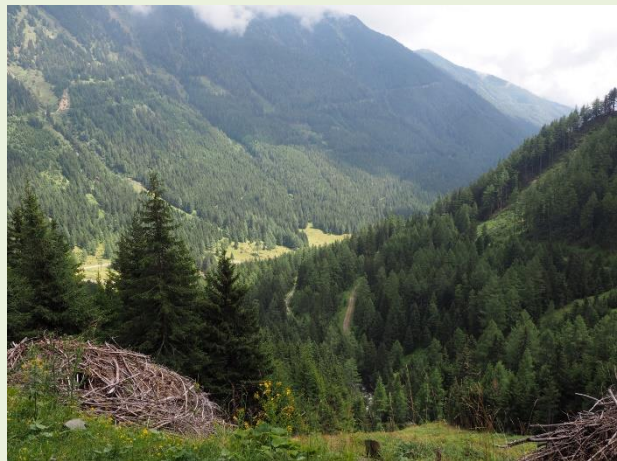
Wel moeten we weer tussen de dicht op elkaar gegroeide Alpendennen door, maar dit is beter dan het soppen door alle nattigheid. Dit

daalt dan af naar de splitsing waar we links de toegang tot de See hebben. De weg terug is nu duidelijk, rechtdoor het pad vervolgen door het veengebied en dan de lange afdaling via de Steig.

Nadat we de Steig hebben gehad en het laatste stukje drassig gebied aan de voet van de berghelling achter ons hebben gelaten, volgen we het paadje door het bos en steken de houten brug bij de stuw over waarna we de enkele meters omhoog kunnen klimmen naar de brede Forstweg.

Eindelijk weer een brede en droge weg onder de wandelschoenen! Als we de weg aflopen, het bos in en dan langs het hek, loopt dit even zo fijn na alle nattigheid, dat als we bij de afslag rechts naar de Steig staan waarop we naar boven zijn gekomen beide de voorkeur uitspreken om daar niet weer langs omlaag te gaan. Daar zitten weer een paar zeer steile stukjes in, nog meer modder, en ook al lijkt het met het weer aan deze kant van de berg mee te vallen, willen we het ons niet lastiger maken dan nodig.

We kiezen dus voor de langere maar veel gemoedelijker terugweg via de brede bosweg omlaag door er rechtdoor te blijven stappen. Die route is heel eenvoudig, zijwegen zijn er niet buiten wat vage karrensporen, en het gaat alsmaar geleidelijk omlaag.

Ging de Steig omhoog nagenoeg helemaal door dichte bossen, deze Forstweg bevat in het lagere gedeelte ook meer open gedeeltes waar we nog een paar mooie vergezichten in het dal voorgeschoteld krijgen. Het zicht is vandaag wat beperkt door de laaghangende bewolking, maar desondanks toch best leuk.

De weg komt uit bij de houten gebouwen waarlangs we omhoog zijn gekomen. Door de bosweg voor boerderij langs aan te blijven houden en dan met de scherpe bocht naar links er recht op af te lopen, vinden we net voor het gebouw het pad rechts omlaag over de Alm terug die we voor het laatste stukje omlaag weer kunnen nemen. We kunnen hier ook het brede pad blijven volgen en dan rechts aanhouden om met enkele lussen de langere route omlaag over de alpenwei te kiezen.

Nadat we ook de laatste brug over zijn gestoken en het stukje omhoog naar de weg klimmen, zien we links onze wagen op ons staan te wachten. Het lopen vandaag onder deze omstandigheden was zwaar, maar we kijken terug op een zeer geslaagde wandeldag op de Sölkpass. Op het hoogste punt van de Sölkpass zijn we nog niet eerdere geweest, daarom sluiten we deze vakantiedag af met het extra ritje omhoog om ook daar even te kijken voor we naar Tamsweg in de Lungau terugkeren. Wat een top wandeldag hebben we weer gehad!

De routes zijn zo nauwkeurig mogelijk opgetekend. Ik ben niet verantwoordelijk voor wijzigingen ter plaatse en/of (type-)fouten in de omschrijvingen. NEEM ALTIJD EEN GOEDE WANDELKAART MEE! [En mail ons](#) als je onjuistheden tegenkomt.

© 2006-2022 superfamilie.nl | Het is toegestaan deze PDF routebeschrijving af te drukken of te downloaden naar een lokale harde schijf voor enkel persoonlijk en non-commercieel gebruik. | Voor meer informatie zie: [Auteursrecht & Disclaimer](#) |